

PESTI FŐTEMLPOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

VI. évf. 43.szám november

Tartalom

- Jó lenne nekünk is ott lenni
- Senior csoport alakult
- Seniorjaink
- Szükségünk van égi segítségre
- Mindenszentek és halottak napja
- Kikacagni a halált?
- 72 óra kompromisszum nélkül
- A Szentatya üzenete
- A missziós kereszt templomunkban
- Jubileumi szentmise
Bíró László püspök atyával

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Jó lenne nekünk is ott lenni

Páratlanul nagy esemény történt a három kiválasztott apostol életében. Nem sokkal a Tábor-hegyi élmény előtt Jézus ezt mondta tanítványainak: „*Bizony, mondom nektek: a jelenlevők közül néhányan nem halnak meg, amíg meg nem látják Isten hatalommal megvalósuló uralmát.*” (Mk 9,1)

És amikor ez megtörtént, Péter, Jakab és János egyszerűen nem tudtak mit kezdeni a látottakkal-hallottakkal. A lét roppan titkai tárultak fel előttük, túlvilági személyek jelentek meg, megdicsőülten: a több mint ezer éve meghalt Mózes és a mintegy nyolcszáz évvel előbb eltávozott Illés prófétát látták és hallották beszélni. Annyira megijedtek, hogy Péter mert csak megszólalni, de szinte azt sem tudta, mit beszél: „*Mester! Olyan jó itt lenni! Hadd verjünk három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.*”

Betekinthettek a másik létrendbe, amelyet a Megváltó közeledtével egyre többször emlegettek az ószövetségi szent próféták és írók. Most mindez teljes valóságában ott volt előttük. Megbizonyosodás volt ez, hogy létezik a tisztánlátás helye, a válaszok világa. Igenis, élnek a megholtak! Ugyanazok, nem más életekben. Biztos választ értettek meg. Sőt, beszélgettek Jézussal. A testük is ott volt. Majd hangot is

hallottak, amelyről azonnal felismerték, hogy a Mennyei Atya hangja. Nagyon jól érezték magukat.

Maradni akartak, hiszen végre kiemelkedhettek a vegetáció fárasztó világából, a gondokból. Jézus azonban hajthatatlan: a látomás múltával elindult lefelé a hegyről, és a tanítványokat is hívta. Bizonyára emlékeztette őket, hogy még sok feladatuk van. Nemcsak a családjukban, hanem Isten országának építésében is. Így még nem lehet Istenhez menni.

(Eszembe jut a garabaldani jelenés egyik kis látnoka: Concita, a kilencéves kislány. Az 1960-as években történt ez a Mária-jelenés. Osztozva az egyház óvatosságában a magánkinyilatkoztatásokkal kapcsolatban, nagyon tetszett nekem, hogy amikor a kislány kérte a Szűzanyát: „Eszközöld ki, hogy minél előbb a Jóistenhez mehessek”, ezt a választ hallotta: „A Jóisten csak azokat fogadja, akiknek jócselekedetekkel és irgalmas tettekkel van tele a keze. Concita – folytatta a Szűzanya -, neked még üres a kezed.”)

Jézus a lelkükre kötötte, hogy a történelekről senkinek ne szóljanak, amíg Ő fel nem támad halottaiból. Ők ezt megtartották, de időnként összedugták a fejüket, és két dolgot nem értettek: miért Jézus szenvedéséről és haláláról beszélgetett a két égi tanú, továbbá azt sem értették, mi az, hogy feltámadás. Egyáltalán, miért kell szenvedni, amikor létezik a boldogság országa.

Mély titokként nehezedik ránk is a szenvedés és a halál sötét, elkerülhetetlen árnyéka.

Mi, akik megkaptuk a hit ajándékát, bizonyosak vagyunk benne, hogy Jézusnak van igaza, amikor az Atya házáról beszél, ahol helyet készít nekünk is, mégis félünk és értetlenkedünk: miért kell szenvednünk?

Jézust igazolja az egész történelem, hiszen évszázados, sőt évezredek jövődölések teljesedtek be rajta! Azt is mondta ez az igazolt Jézus, hogy vegyük csak fel a kereszttünket, és egészítsük ki, ami híjával van az Ő szenvedésének jelen korunk bűneinek ellentételezésére. Elgondolkodhatunk mi is e mély titkon, mint az apostolok, akik, miután látták Mesterüket meghalni és feltámadni, azután már hősiek lélekkel vitték kereszttjüket, egészen a vértanúságig. Mert megtanultak tőle nagyon szeretni.

Keressük, és ne kerüljük el mi sem a Tábor-hegyeket! Mik ezek a mi életünkben? Az elsőáldozás, a szentségi házasságkötés, az ezüst- és arany évfordulók. Tanuljunk meg ünnepelni nemesen, tisztán, amikor a Jóisten ránk mosolyog, és nekünk is üzen miséken, csendes virrasztásokon. Ezek aztán bearanyozzák tövises kereszttjainkat.

Dr. Kerényi Lajos SchP

Senior Csoport alakult a Belvárosi Főplébánián

A Senior Csoport megalakulásának gondolata egy tavalyi zárándokút során merült fel Dr. Osztie Zoltán plébános atyával történt beszélgetésben, majd később kristályosodott ki és fogalmazódott meg a cél: megszólítani azokat a híveket, akik szívesen tartoznának egy hasonló gondolkodású, élethelyzetű, életkorú csoporthoz.

A meghirdetett, havi egyszeri találkozások programjában tematikus beszélgetések, pl. életkori sajátosságok, konfliktusok és megoldásuk, mindennapi érzelmeink, veszteségek és feldolgozásuk valamint kulturális, mozgásos programok szerepeltek.

A senior csoport létrejöttének időszerűségét megmutatta a nagy érdeklődés. A 2020. januári első találkozón 30 fő jelent meg, ezért a hatékony társ kapcsolati működés érdekében kettéválasztottuk az érdeklődőket.

A kezdeti időszak elsődleges célja egymás megismerése volt. Sajnos, a járvány megszakította a találkozások sorát, de azért egy külső programot le tudtunk bonyolítani: a Szépművészeti Múzeum egyik kiállítását látogattuk meg közösen. Az együttes élmény máris közelebb hozta egymáshoz a tagokat.

A karantén ideje alatt sem szakadt meg teljesen a kapcsolat. Az internet és a telefon segítségével üzenetek, gyönyörű tájak, művészeti alkotások, kedvenc versek megosztása jelezték a csoport működését. Ez a megismerkedési folyamatot is felgyorsította, ami viszont szorosabb kapcsolatokat, barátságokat alapozott meg.

A tavaszi hullám lefutása után Dr. Osztie Zoltán plébános atya lelki napot tartott a leányfalui Lelkigyakorlatos Házban. Ez az alkalom a lelki

feltöltődés, gazdagodás mellett a csoportkohézió kialakulásában is nagy szerepet játszott, amit Zoltán atyának írt köszönő levelek is alátámasztanak. A közeljövőben ismét tart Zoltán atya lelki napot a csoportnak, lehetőséget teremtve az elcsendesedésre, elmélyülésre.

Hasonló, de más jellegű élményt adott a templom értékeinek bemutatása, toronytúrával egybekötve. A Zoltán atyától kapott vallástörténeti ismeretek az „idetartozás” örömét erősítették.

Beszélggettünk indulatokról, szorongásokról és természetesen örömeinkről is. Voltunk a Millenniumi Házban, megnéztük a Liget kiállítást, kávézás közben jókat beszélgettünk.

A szenior csoport elindította a „Hordj és vess keresztet” elnevezésű mozgalmat. Szeretnénk megmutatni a világnak, hogy nyíltan vállaljuk hitünket, vallásunkat. Reméljük, sokan állnak mellénk. Öröm lesz találkozni a hitüket ilyen módon is vállalókkal.

Köszönet Dr. Osztie Zoltán plébános atyának, hogy velünk van és mindenben támogatja a csoportot. A hit talaján létrejött hasonló gondolkodás mellett bizonyára, ennek is köszönhető, hogy a járvány ellenére nem fogyunk, hanem egyre többen leszünk.

Jelenleg is találkozunk – a szabályok szigorú betartásával. Reméljük, hogy az elkövetkezendő időszakban is tudunk személyesen találkozni és az elképzeléseink, terveink megvalósíthatóak lesznek.

dr. Balló Ilona

Seniorjaink

Azt tapasztaljuk, hogy a fiatalok iránt különös felelősségérzet nyilvánul meg, reménységgel fordulunk feléjük és kitüntető figyelemmel vesszük őket körül. Ez helyes, így van rendjén. De vajon nem érdemel minden nemzedék ugyanilyen törődést, tapintatot, együttérzést és megbecsülést? A kérdés ilyen föltevésére nyilvánvalóan minden józan eszű ember egyértelműen válaszol: természetesen így van, megilleti mindez. Ám, ahogy az lenni szokott, az elmélet, az elvek és a gyakorlat között már nem ilyen magától értetődő a harmónia. Főként akkor nem, ha a nemzedékeket tudatosan egymás ellen fordítják, vagy kijátsszák.

Nehezítik a helyzetet a gyökeresen megváltozott életkörülmények, a társadalmi szerkezet alapjaitól történő átalakulása és az elvárosiasodott környezet elidegenedése, elembertelenedése. Tényező ezeken kívül az emberi méltóság tagadása, sőt, az ember gyűlölete, ami a liberális emberkép sajátos vonása. Gondoljunk csak arra a fölvetésre, hogy az idősektől vonjuk meg a szavazati jogot, hiszen ők már ne szóljanak bele a jövő alakításába. Kérem, ne feledjük el soha ezt a szándékot és azt a politikai erőt, amely ezt komolyan vetette föl (az ember józan esze megáll, mi jöhet még!?).

Isten és nyomában a keresztyén közösség azonban nem személyválogató. Ez vonatkozik nemcsak az egyes személyre, hanem a nemzeti, vallási, kulturális, nemi és nemzedéki hovatartozásra is. Az egyének és a közösségek tisztelete (nem „tolerálása” - elviselése) számunkra magától értetődő (hacsak nem másokra nézve veszélyes egyedekről, vagy csoportokról van szó). Csak megjegyzem, hogy a nem keresztyén mentalitás gátlástalan a tekintetben, hogy fölhasználjon egyéneket és embercsoportokat a maga hasznának elérése érdekében (például: embriókon végzett kísérletek, emberkereskedelem vagy a menekültek). Az Egyház ennek a tiszteletnek a jegyében gondoskodott közösségeiben minden korban az özvegyekről, árvákról otthonaiban, gyermekekről iskoláiban, betegekről kórházaiban, haldoklókról kolostoraiban, ínséget szenvedőkről karitatív szervezetein keresztül. Mindezt azért idéztem föl, hogy nyilvánvaló legyen a mi elkötelezettségünk minden nemzedékhez tartozó és minden életállapotban lévő embertársunk iránt.

Most jelesen az idős nemzedékhez tartozók méltóságáról, sajátos élethelyzetéről, szükségleteiről, igényeiről van szó. Nyilvánvaló, hogy az egyházi közösségeinkbe rendszeresen bekapcsolódó személyek között messze az öregek vannak többségben. Ez életkori adottságaikból egyenesen következik. Ők fordulnak már magától értetődően a természetfeletti, a

végző cél felé. Hiszen a kapujában állnak. Ők keresik még erősebben a közösséget, mert a párjukat már elveszthették s a magányt föl kell oldani. Ők válnak sebezhetőbbé, ezért védettséget keresnek egy szerető, elfogadó közegben. Ők értik meg, mennyire szükségünk van arra, hogy hasonló a hasonlóknak örüljön, ahol találkozhatunk, beszélgethetünk, eszmét cserélhetünk olyanokkal, akikkel nem kell vitatkozni, magyarázkodni, érvelni, mert ugyanazt gondoljuk az életről. Ők keresik az igényes élményszerzés, értelmes időtöltés lehetőségét, mert mindenkinek szüksége van újabb és újabb impulzusokra, gazdagító tapasztalatokra. A világuk amúgy beszűkül, mert a mozgásterük egyre kisebb. Ők hordozzák a legtöbb fájdalmat, mert megették már kenyerük javát, végig járták már életútjuk nagyobb szakaszát és sok sebet kaptak. Gyógyulni kell, ahhoz pedig Isten- és emberszeretetre van szükségünk. Keresik a megnyugvást, s azt Jézus közelségében, a templom szakrális, imádságos környezetében meg is találhatják.

Mindezen ok miatt – felelős lelkipásztorként – végtelenül hálás vagyok Balló Helénnek, aki nagy tapasztalattal rendelkező pszichológus szakemberként, valamint maga is kortársként kezébe vette ezt a múlhatatlanul fontos ügyet: az idős szeretteinkkel való törődés nagy szolgálatát. Azt külön is nagyra kell értékelnünk, hogy ezt a szükségletet nemcsak meglátta, ismeri, hanem magára vállalta (nem másra várva) annak orvoslását.

Azt, hogy mekkora erre az igény mutatja: Helénnek lassan a harmadik csoportot kell indítania, hogy az érdeklődőket fogadja, közösségbe kapcsolja. Hívunk tehát minden testvérünket, aki az idős- vagy öregkor méltóságát és terheit hordozza, csatlakozzon bátran, éljen a lehetőséggel! Mi szeretjük őket, értjük világukat, s tudjuk: a megosztott öröm megsokszorozódik, a megosztott fájdalom enyhül.

Zoltán atya

Szükségünk van égi segítségre

„A nép üdvé én vagyok, mondja az Úr. Bármilyen baj van, kiáltanak hozzám, meghallgatom őket és uruk leszek mindörökké.” (Zsolt 91, 15-16)

A fenti mottóban olvasható szentírási szakasz számomra az egyik legszebb, legbátorítóbb, leginkább lelkesítő. Ez a két mondat magába sűríti életünk biztonságát, reményünk alapját és örömét. Gondoljunk bele! Maga az Atya a biztosító, garanciája a mi romolhatatlanságunk, tökéletes, minden rossztól mentes, örök, boldog életünknek, méghozzá a legszorosabb szeretközösségben vele, Aki maga a Szeretet és közösség mindenkivel, akiket már itt a földön szeretünk, szeretünk és velünk együtt részesednek ebben a közösségben.

Az ígéreten kívül még az odavezető úton is vezet minket, velünk van mindig, szelíden igazgat Szentlelke ajándékaival, lelkiismeretünkben megszólal, ha le akarnánk kanyarodni az egyetlen, bár szűk ösvényről, őrangyalaink és védőszentjeink sugallataival és közbenjárásával is segít. Külön kiemeli, hogy ha bajba kerülünk, csak fohászodjunk hozzá bátran, kérjünk minél többet, hogy minél többet adhasson és minél jobban észrevegyük és megértsük az Ő atyai gondoskodását. Vágyakozik a mi viszonz szeretetünkre, vágyik arra, hogy felismerjük gondviselő jóságát, vágyik arra, amire kiválasztott minket, azaz arra, hogy társai legyünk az Ő világot üdvözíteni akaró, minden embert a Vele való teljes szeretetközösségben látni óhajtó beteljesülésben.

Bizony, ez Isten terve, ami egyben az emberi élet egyetlen értelmes célja, amit a KEK (Katolikus Egyház Katekizmusa) első pontjának címe így fogalmaz meg: „Az ember élete – megismerni Istent és szeretni Őt.” Csodálatos jövőképünk, célunk van, ugyanakkor minden más emberi élet zsákutca, tévút, ami a pusztulásba visz. A mi feladatunk egyesével, külön-külön, hogy felismerjük Isten tervét mivelünk, mibennünk és hogy beteljesítsük azt.

De, hiába szép a jövőképünk, mert ugyanakkor nagy a kísértés, az ellenszél, ami megzavar és el akar téríteni a helyes útról. Arról nem tehetünk, hogy van kísértő, aki kezdettől fogva irigy és hazug és romba akarja dönteni Isten tervét rajtunk, embereken keresztül és nem tesz le róla a világ végéig, hogy az Isten nélküli létbe, a sötétségbe, a pokolba taszítson mindnyájunkat. Arról viszont már tehetünk, hogy engedünk-e a gonosz lélek csábításának, ijesztgetésének. Egy győztes van, a mi Urunk Jézus Krisztus, Aki legyőzte a halált és kiragadott minket a sátán hatalmából. Mi akkor és csak akkor győzhetünk, ha vele győzünk, ha Őt követjük, a szeretet, az áldozathozatal, az önátadás egységében, az Egyház kötelékében.

Karitás munkánkkal arra vállalkoztunk, hogy ebben a győztes csapatban, másokat is az Úrhoz vezetve, szelíden, következetesen, a szolgálat alázatosságával vegyünk részt Krisztus megváltó művében. Ehhez égi segítséget is kapunk, hiszen tudjuk, hogy saját erőnk kevés.

A Szentírásban nevesített főangyalok mellett sok-sok más angyal is segít minket. Saját őrangyalaink

vannak, akik láthatatlan működésükkel segítenek nekünk az Isten útján járnunk, az üdvösség útján maradnunk. Megóvnak, megvédenek, megerősítenek, lelkiismeretünkben megszólalnak, észhez térítenek, veszedelmeket hárítanak el tőlünk.

A Szentírás történetei beszámolnak az angyalok szolgálatairól. Lótót sürgetik, hogy hagyja el a pusztulásra ítélt Szodomát (vö. Ter 19,15), Isten nevében intézkednek, rendelkezéseket adnak hírül és visznek végbe (vö. Dán 4,14), angyalok szolgálnak az Úrnak a 40 napos böjt és a sátán kísértései után (vö. Mt 4,11) és angyalok aratnak a világ végén, végzik el az ítéletet (vö. Mt 13,39-49). És sorolhatnánk még azt a sok csodát, isteni beavatkozást miértünk, hogy biztonsággal eljussunk a mennybe, arra a helyre, melyet Isten nekünk és mindenkinek

készített, akik szeretik Őt.

Az egyik legfontosabb tettük az volt, hogy az Urat megerősítették, amikor vérrel verejtékezett a Getszemáni kertben, Nagycsütörtök éjszakáján, amikor az igazság és az irgalom szolgálatában meghozta a végső döntést, bár félelem fogta el. Minket is megerősítenek, hogy bármi baj, nehézség esetén is hűek maradjunk, tartsunk ki hitben és szeretetben. Karitás szolgálatunkban sokszor kerülünk olyan helyzetbe, hogy felül kell múljunk önmagunkat, kitartónak, következetesnek, türelmesnek és kedvesnek kell maradnunk és jó végre kell vinnünk a küldetésünket, hogy tanúságot tegyünk Isten végtelen irgalmáról, szeretetéről.

Ehhez nagyon is szükségünk van az angyalok segítségére. Szent Bernát apát tanítása szerint mi is adjunk hálát nekik és értük: „Tisztelettel tartozol nekik jelenlétükért, hűséggel jóakaratukért, és bizalommal őrizetükért. Itt vannak, hogy védelmezzenek, melletted álljanak, hogy javadra legyenek. Bár mindezt Isten parancsára teszik, de nagy szeretettel engedelmeskednek neki, és segítenek rajtunk sokféle bajainkban. Ezért nem lehetünk hálátlanok irántuk. Legyünk tehát hűségesek hozzájuk, legyünk hálásak az ily nagy örököknek!”

Csodálatosan szép feladat, hivatás a karitás szolgálat: „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat!” (Mt 5,16)

Csorba Gábor

állandó diakónus, karitás igazgató
Esztergom-Budapesti Főegyházmegye
Szent Erzsébet Karitás Központ

Mindenszentek és halottak napja

Keleten már 380-ban megülték a Mindenszentek ünnepét, minden vértanúról megemlékezve. A nyugati Egyház liturgiájába IV. Bonifác pápának köszönhetően került be, aki – miután megkapta a pogány istenek tiszteletére épült római Pantheont – 609. május 13-án Mária és az összes vértanúk tiszteletére szentelte fel azt.

III. Gergely pápa (731–741) kiszélesítette az ünneplendők körét: a „Szent Szűznek, minden apostolnak, vértanúnak, hitvallónak és a földkerekségen elhunyt minden tökéletes, igaz embernek” emléknapijává tette a mindenszentek ünnepét. November 1-jére IV. Gergely pápa (827–844) döntése értelmében került az ünnep.

„Mindenható örök Isten, ki megadtad nekünk, hogy egy napon ünnepelhessük minden szentek dicsőségét, arra kérünk, hogy sokszoros közbenjárásukra bőven áraszd reánk irgalmasságodat” – hangzik fel az ünnepi mise könyörgése mindenszentekkor. E szavakkal a már mennybe jutott, üdvözült hívek közösségének, a diadalmas Egyháznak a közbenjárását kéri a földön élő lelkeket egybefogó, küzdő Egyház.

November 2-án tartjuk a halottak napját. Ezen a napon a Katolikus Egyház ünnepélyesen minden elhunytáról, de különösen is a tisztulás állapotában levő szenvedő lelkekről emlékezik meg.

Az Egyház a testi feltámadás és az örök élet hitével és az ebből fakadó reménnyel éli meg a halottak tiszteletének ősi cselekedetét, melynek minden nép a maga módján tesz eleget. Az Egyház kezdettől fogva imádkozik a megholtakért.

Szent Odilo clunyi apát kezdeményezte, hogy miután mindenszentek ünnepén az Egyház megemlékezik a mennyország szentjeiről, másnap az összes megholtról is emlékezzünk meg. 998-tól tartják az ünnepet, majd a 11. században a clunyi bencések hatására széles körben elterjedt. Az Egyház az ünnepen bizalommal kéri a Mindenhatót: *„add kegyelmedet elhunyt gyermekeidnek, hogy a földi élet halandóságát legyőzve örökre szemlélhessenek téged, aki alkottad és megváltottad őket”*.

„Krisztus nem akart a haláltól menekülni, és minket sem tudott volna semmi mással jobban megmenteni, mint éppen halálával. Így tehát az ő halála mindenki élete lett” Szent Ambrus püspök – testvére haláláról elmélkedve – e szavakkal foglalja össze a kereszténység legfőbb tanítását a halálról és a feltámadásról.

Kikacagni a halált?

Ezoterikus művek népszerű szerzője írja, hogy ő „kikacagja a halált”. Azon kívül, hogy ezt ideig-óráig meg lehet tenni, van ennek konkrét oka: elveti a keresztény hit alapvető antropológiai tételeit, a kinyilatkoztatás mélységét, de főleg a test feltámadását. A lélek önmagunktól és önmagunkban birtokolt továbbélésében hisz, és egyszerűen letagadja a halált. És ez nem véletlen, mert ebben az esetben nem is marad más választása a halál elviselhetetlenségével szemben, mert az tényleg maga „a tragédia”.

Szent Pál felteszi a kérdést: „Halál, hol a te győzelmed, halál hol a te fullánkod?” és így válaszol: „Legyen hála az Istennek, mert ő győzelemre segít minket, Jézus Krisztus, a mi Urunk által.” (1Kor 15, 51-57)

De nézzünk csak szembe a tényekkel. Mi emberek vagyunk, ami azt jelenti, hogy testünk van, ezért vagyunk emberek és nem angyalok. Testünk nem „csomagolópapír”, nem börtön, nem a lélek számára szükséges rossz, amelytől megszabadulva létezünk majd csak igazán szellemként. Sőt, ami a legfőbb, hogy nekünk, embereknek a testünk a személyünk kifejeződése (ellentétben az angyalokkal, akik személyes, szellemi lények). Ezért, a halállal való szembesülés „természetes” velejárója számunkra a győtrelem, botrány, tragédia, sőt, az abszurdummal való szembesülés, mert a halál emberi létünket a gyökerénél támadja meg. Ez a tény – hogy önmagában a halál mint megsemmisülés – számunkra elfogadhatatlan, máris magában hordozza a halálra vonatkozó megkerülhetetlen kérdésünket és jogunkat, de képességünket is a válaszra, illetve annak elfogadására.

Józan eszünkkel, sőt filozófiai belátás alapján is ki kell jelentenünk, hogy mivel véges lények vagyunk, a halál – miközben számunkra „természetesen” abszurd – mégis, természetes jelenség. Egyszerre természetes és mégis abszurd. És vajon Isten, aki szentháromságos szeretetként nyilatkoztatta ki magát, hogyan engedheti meg, hogy az ember, akit szeretetből teremt, a semmibe hulljon? Hogyan mindenható akkor?

A halálhoz való természetes viszonyunkra a Szentírás válasza az, hogy a halál a „bűn zsoldja” (Róm 6,23), ami azt jelenti, hogy rettegést keltve kiragad minket egy eleve megkapott, nem is reflektált, hanem szívünk legmélyén a léthez és a halálhoz való viszonyunkat illetően is teremtettségünkkel adott ösbizalomból. Ezért „ez” a halál, már nem „az” (az eredeti) halál. Mindazonáltal mégis feltehetjük a kérdést: miért?

A válasz, a „kulcs”, amely a misztériumba való belépés ajtaját nyitja, maga a hit, a kinyilatkoztatás, amelynek alapján – és csakis annak alapján – értelmezni és elfogadni tudjuk embervoltunkat. Az értelem hit nélkül a végső igazságra való törekvésében zsákutcába jut. Addig saját erejéből is eljuthat, hogy a teremtmények alapján következtet a Teremtőre. (Ezért nincs számára mentség, ha ezt tagadja – mondja Szent

Pál a rómaiakhoz írt levelében.) A kinyilatkoztatás csúcса, lényege a végső Igazságról azonban az, hogy Isten saját magát nyilatkoztatja ki, azt, hogy Ő személy, három személy, vagyis kapcsolati lét. Ebből pedig tudhatjuk, hogy ha Isten értelemmel és lelkiismerettel bíró lényt teremt, akkor az is személy, valaki kell, hogy legyen, méghozzá az Ő számára valaki. Vagyis, Isten maga beletartozik az ember meghatározásába, az embert is személynek akarja. Ez viszont csak akkor lehetséges, ha a teremtmény mégsem azonos vele, (Isten „másik istent” nem teremthet) vagyis nem Isten, ami pedig azt jelenti, hogy az ember – eltérően Istentől – nem lehet végtelen, végesnek kell lennie.

Amennyiben azonban Istenről az Ő mindenhatóságát is állítanunk kell, akkor még mindig feltehetjük a kérdést: miért? Miért teremtett Isten olyan világot, amelyben a végeesség annyi katasztrófát és szenvedést idéz elő? Talán azért, mert a teremtés abban áll, hogy Isten önmagáról mond le annak érdekében, hogy a világ legyen, mert a végtelennek „össze kellett húznia magát”, hogy magán kívül létrehozza az ürességet, a semmit, amiből a világot meg lehetett teremteni? Vagyis Isten halott, önmagát áldozta fel, és így lett tulajdonképpen szenvedő Isten – ahogy ezt az Auschwitz utáni filozófia veti fel? Ezzel éppen a filozófia fosztja meg Istent az általa posztulált

mindenhatóságától.

Nem. A mindenhatóság állítása az ember oldaláról – de csakis az ember oldaláról – metafizikai követelmény: ha Isten nem mindenható, akkor nem is Isten – mondjuk. Sőt, azt is állítjuk a görög filozófiától örökölt tudományunkkal, hogy Isten nem szenvedhet. De, ha itt megállunk, akkor dühbe gurulunk (ha nem, akkor torz, megbetegítő istenképünk van): az Isten olimposzi derűvel a magasból szemléli az ember mérhetetlen szenvedését? Ez olyan, mintha egy édesanya visszataszító módon azt mondaná: tudom, hogy a gyermekeim szenvednek, de én olyan boldog vagyok, és hálát adok Istennek, hogy én nem szenvedek.

Ha Isten, aki három személyként magát szeretetnek nyilatkoztatta ki, értelmes, lelkiismerettel bíró szellemi-, ugyanakkor véges, szeretetre képes, testi lényt teremtett, akkor legalábbis a szeretetre választ adni képes szabadsággal „kellett” felruházni őt.

És mivel a végső valóság a Szeretet, ezért Isten mindenhatósága a szeretet mindenhatósága, nem térbeli végtelenség, hanem a szeretet határtalansága. Ezt sűríti össze egy első hallásra meghökkentő kijelentésben Robert Sarah bíboros: „Isten mindenhatósága a szeretet mindenhatósága, és a szeretet mindenhatósága a halál.” Ennek azonban azt is jelentenie kell, hogy az ember szenvedése titokzatosan szenvedéssé válik Isten számára. Egy édesanya példája visz közel a megértéshez:

„Amikor gyermekeim kicsik voltak, én gondolkodtam helyettük, én döntöttem helyettük, minden egyszerű volt, az én szabadságomtól függött minden. De eljött az idő, amikor rájöttem, hogy az én szerepem az, hogy fokozatosan hozzászoktassam őket saját választásaikhoz. Amikor azonban már dönteni hagytam őket, nyugtalanság lett úrrá rajtam. Azáltal, hogy hagytam őket kockázattal járó döntéseket hozni, azt is vállaltam, hogy az enyémen kívül más szabadságok is felszínre kerülnek. Amikor én döntöttem gyerekeim helyett, azért tettem, hogy megkíméljem őket a rossz választásoktól. De ugyanakkor ez azért is történt, hogy ne tapasztaljam meg közöttünk az egyet nem értés megpróbáltatását. Ezzel tulajdonképpen magamat akartam megkímélni a fájdalomtól, hogy gyermekeim másként választanak mint én. Így jutok el annak felismerésére, hogy az Atyaisten tud szenvedni. Mi az Ő gyermekei vagyunk, szabadnak akar minket, szeretetének végtelensége lehetetlenné tesz minden kényszerítést.”

Igen, a tökéletes szeretet a kezdetben nekünk

adott szabadsággal magában foglalja az azzal együtt járó szenvedést. Isten ezért ugyanazzal az aktussal, amellyel teremt, kezdettől eltörli a halál nyomorúságát – eleve a beteljesedett időben, Krisztusban teremt! A szeretet misztériumának szíve: Isten nem megkímélt minket a haláltól, hanem öröktől fogva elhatározta, hogy belép a mi végességünkbe és (tőlünk teszi függővé, hogy) maga is meghal. A szenvedésnek és a halálnak isteni dimenziója is van, rettenetessége éppen ebben áll, viszont ugyanezért a legmélyén az a Szeretet van, amely a Golgotán szemmel látható módon megnyilvánult.

Az ezoterikus szerző kikacagja a halált, Jézus pedig a getszemáni kertben szorong, fél és remeg, meghal a kereszten, majd megmutatja az ember végső rendeltetését, a halál utáni, emberként való életet, tehát a test feltámadását, amely nélkül nem lennének emberek, vagyis tényleg a semmibe hullanánk.

A feltámadt test mibenlétéről nem kell fantáziálnunk, mert nyilvánvaló abból, amit „tudunk(!)”, hogy azt nem „tudhatjuk”. A szeretetet nem lehet „tudni” – az emberi szeretet sem „tudható”, kivéve pont azt az esetet, amikor valaki a halált vállalja érte.

Az ember szorongása, halálfélelme, halála Isten „dolgává” vált: minden előzetes gyötrelmével együtt a feltámadás küszöbe lesz, aminek elővételezését misztikus módon szabadságunk már most lehetővé teszi – ha elvállaljuk.

BL

72 óra kompromisszum nélkül

A „72 óra kompromisszum nélkül” című ifjúsági önkéntes segítő akció keretében diákok vállalkoztak arra, hogy templomunk környezetét tisztábbá és szebbé tegyék, mely sajnos bizony nem kívánatos körülmények következtében rendszeresen szennyeződik.

Nagyon köszönjük a Veres Pálné Gimnázium 9. évfolyamos diákjainak, és személy szerint Dégen Csaba osztályfőnök úrnak, hogy ebben az évben beneveztek a „72 óra kompromisszum nélkül” elnevezésű önkéntes ifjúsági akcióba.

A lelkes diákok a Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia templom hátsó kertjét tették rendbe, és takarították ki október 10-én délelőtt.

Köszönjük szépen!

A Szentatya üzenete missziók vasárnapjára

Kedves testvérek,

még ha az idei évet a Covid-19 világijárvány okozta szenvedések és kihívások jellemzik is, az egész Egyház útja folytatódik azon szavak fényében, amelyeket Izajás próféta meghívásának elbeszélésében olvasunk: „*Itt vagyok, engem küldj*” (Iz 6,8). Ez mindig új válasz az Úr kérdésére: „Kit küldjek el?” (Uo.). Isten szívéből, irgalmából fakad ez a hívás, amely a jelenlegi globális válságban mind az Egyházhoz, mind pedig az egész emberiséghez szól. Akárcsak az evangéliumi szakaszban szereplő tanítványokra, miránk is ránk tört a váratlan és vad vihar. Ráébredtünk, hogy mindannyian ugyanabban a bárkában vagyunk, mind törékenyek és irányt veszettek, ugyanakkor mégis fontosak és szükségesek vagyunk, mindannyian arra nyertünk meghívást, hogy evezünk együtt, hisz mindannyiunknak szüksége van a kölcsönös támasznyújtásra. Ebben a bárkában – itt vagyunk mindannyian. Akárcsak azok a tanítványok, akik egy hangon szólnak meg, és szorongásukban ezt mondják: „Elveszünk” (4,38). Mi is ugyanígy rájöttünk, hogy nem tudunk külön-külön, a magunk erejéből előre jutni, hanem csakis együttesen. Nagyon megijedtünk, összezavarodtunk és félünk. A fájdalom és a halál nyilvánvalóvá teszi emberi törekénységünket; ugyanakkor mindannyiunkban erős az életosztón és a rossztól való megszabadulás vágya.

Az önmagunkból való kilépésre, az Isten és a felebarát iránti szeretetre szóló meghívás – lehetőséget nyújt arra, hogy megosszunk, szolgáljunk és közbenjárjunk. A küldetés, amelyet Isten reánk bíz, az, hogy a rettegő és zárkózott éünkből kilépünk az újra felfedezett és az önmaga ajándékozása által megújult éünk felé.

A kereszt áldozatában, amelyben Jézus küldetése beteljesedik (vö. Jn 19,28–30), Isten feltárja számunkra mindenre és mindenkire irányuló szeretetét (vö. Jn 19,26–27). Egyúttal személyes elköteleződésünket is kéri küldésének elfogadására, mert Ő maga a szeretet, amely szüntelen missziós mozgásban van, mindig készen arra, hogy kilépjen önmagából azért, hogy életet adjon. Az emberek iránti szeretetből az Atyaisten elküldte saját Fiát, Jézust (vö. Jn 3,16). Az értünk keresztre feszített és feltámadott Jézus bevon minket szeretetmozgásába Szentlelkével, aki az Egyházat élteni, aki minket Krisztus tanítványaivá tesz és misszióba küld a világ és a népek felé.

Krisztus az, aki küldi az Egyházat. Az evangélium hirdetésének küldetésében jársz, „mert a Szentlélek indít és vezet téged” (Senza di Lui non possiamo far nulla, Città del Vaticano 2019, 16–17.). Isten mindig előbb szeret minket, és ezzel a szeretettel lép hozzánk és szólít meg minket. Személyes

meghívásunk abból a tényből fakad, hogy az Egyházban Isten gyermekei vagyunk, az Ő családja és testvérei, abban a szeretetben, amelyről Jézus tanúságot tett számunkra. Mindenki rendelkezik azzal az emberi méltósággal, amelynek alapja az isteni meghívás az Isten-gyermekségre, és az, hogy olyanná váljon a keresztség szentségében és a hit szabadságában, amilyen Isten szívében mindig is volt minden ember.

Maga a tény, hogy az életet ajándékba kaptuk, hallgatolagos meghívás, hogy belépünk az önátadás dinamikájába: egy mag, amely a megkeresztelteknél mint a szeretet válasza ölt érett formát a házasságban vagy az Isten országáért vállalt tisztaságban. Az emberi élet Isten szeretetéből fakad, szeretetben növekedik és a szeretet felé törekszik. Senki sincs kizárva Isten szeretetéből. Fiának, Jézusnak a kereszten bemutatott szent áldozatában Isten legyőzte a bűnt és a halált (vö. Róm 8,31–39). Isten számára a rossz, sőt, még a bűn is az egyre nagyobb, a mindvégig tartó szeretet kihívásává válik (vö. Mt 5,38–48; Lk 23,33–34). Ezért a Húsvéti Misztériumban az isteni irgalom meggyógyítja az emberiség ősi sebet és egyben kiárad az egész világmindenségre. Az Egyház, mint Isten világ iránti szeretetének egyetemes szentsége, folytatja Jézus küldetését a történelemben, és elküld minket mindenhová azért, hogy tanúságtételünk és az evangélium hirdetése által Isten újra nyilvánvalóvá tegye szeretetét, mindenütt és mindenkor megérinthesse és átformálhassa a szíveket, az elméket, a társadalmakat és a kultúrákat.

Az Egyház küldetésében aktuális kihívás, hogy megértsük, mit akar Isten most, a világjárvány idején mondani nekünk. A betegség, a szenvedés, a félelem, az elszigeteltség kérdéseket vet fel bennünk. Kérdőre von minket azok szegénysége, akik magányosan halnak meg, akiket magukra hagynak, akik elveszítik munkájukat, megélhetésüket, akiknek nincs otthonuk és nincs mit enniük.

Az, hogy kötelesek vagyunk fizikai távolságot tartani, kerülni a veszélyt hordozó közösségi programokat, meghívás annak újrafelfedezésére, hogy társadalmi kapcsolatokra és közösségben megélt istenkapcsolatra is szükségünk van.

A jelenlegi helyzet növeli a bizalmatlanságot és a közömbösséget, de közben figyelmesebbé is kell tennie minket a másokkal való viszonyunkra. És az imádság, amelyben Isten megérinti és megmozdítja a szívünket, megnyit minket a szeretet, a méltóság, testvéreink szabadsága, valamint az egész teremtés iránti gondviselés vágya felé.

A missziós kereszt templomunkban

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus jelképe, a Missziós Kereszt október 23-án 11 órakor érkezett, és három napon át maradt templomunkban. Ezekre a napokra folyamatos liturgikus programmal készültünk, melyben számos liturgikus esemény mellett az 1956-os forradalomról szóló megemlékezés is szerepelt. A Missziós Kereszt templomunkban történt elhelyezésének teljes időtartamára visszaállítottunk a folyamatos, éjjel-nappali szentségimádást.

Az eseménysorozat nemzeti ünnepünkön, október 23-án, pénteken 9 órakor szentmisével kezdődött, majd ezt követően, 10 órakor került sor az 56-os forradalomról szóló megemlékezésre.

Az Eucharisztikus kereszt ünnepélyes fogadása 11 órakor történt, melyet a déli imaóra elimádkozása követett. 15 órakor indultunk keresztútra, majd engesztelő imaórát tartottunk a hazáért.

A 17 órai szentmise után következett a vesperás, majd virrasztás és szentségimádás férfiak számára. A pénteki nap éjféli szentmisével zárult.

Szombaton is szentmisével kezdődött a nap, majd főplébániánk területének különböző közösségei tartottak imaórákat, melyeket Karitás csoportunk tagjainak imaórája zárt le. A 18 órai szentmise előtt a Rózsafüzért imádkoztuk, szentmise után pedig az esti imaórát végeztük el közösen. Az éjszakai szentségimádásra ezúttal pedig az asszonyok maradtak a templomban. Ez a nap is az éjféli misével zárult le.

Vasárnap – lapunk megjelenésének napján – a reggeli imaóra 7.30-kor kezdődik, melyet a vasárnapi szentmisék majd a déli imaóra követ. A missziós kereszt tiszteletére szervezett programsorozat utolsó blokkjában délután 15-től 17.15-ig, a szentek közbenjárását kérő imaórák szerepelnek, melyben ismét különböző közösségek vesznek részt, és egy-egy szentről elmélkedések is elhangzanak. A vasárnapi, 18 órai angol nyelvű szentmisét követően, a három napos ünnepségsorozat a vesperás elimádkozásával és az éjszakai szentségimádással zárul.

Jubileumi szentmise Bíró László püspök atyával

Bíró László püspök atya 70. születésnapja alkalmából a főplébánia papsága és mindazok, akik ismerik és szeretik őt, betegsége miatti távollétében ünnepi szentmise keretében fogják köszönteni október 31-én, szombaton 18 órakor templomukban. A szentmisét a Bonum TV közvetíti, ill. a facebookon is követhető lesz, így a püspök atya a betegszobájában nemcsak lélekben lesz velünk, hanem látni is fogja azt.

Bíró László püspök atya a házasságról és a házasságra való felkészítésről:

Szinte közhelynek számít részemről, hogy az Egyháznak az ereje a prevencióban van. Tehát vigyázni, óvni az egészséges házasságot és szolgálni az egészséges házasságokat. Én azt gondolom, és magamnak is mint pap így fogalmaztam meg a saját ars poeticámat, hogy a pap az a kapcsolatoknak a szolgája. Akár vertikálisan, akár horizontálisan. Azt gondolom, hogy a házasság szolgálata az a kapcsolat szolgálata. Nagyon fontos, hogy a házasság önmagában, és a házaspárok közötti kapcsolatok is erősödjenek.

Én azt láttam, hogy ahol a jó házasságok összetalálkoznak, csoportot alkotnak, ott megszületik az élet. Nem azért, mert a papjuk azt mondja, hogy „nosza, rajta”, hanem, mert valóban hitben és szeretetben növekednek azok az emberek. Van bátorságuk a hitben és a szeretetben elfogadni reménységben az életet. Azt mondanám, a cél a találkozás, a kapcsolatok erősítése.

A magyar társadalom hivatása, hogy ne atomizálódjon tovább, hogy a kapcsolatok megmaradjanak, erősödjenek. Negyvenhat éve vagyok pap, és ha visszatekintek papi életemre, úgy látom, annyi maradt meg a papi szolgálatomból – emberileg –, amennyi kapcsolat körülöttem megszületett. És ezek a kapcsolatok nélkülem működnek már, hála Istennek. Azért szinte rokonai kapcsolattá válnak. Ezt mondja az ösegház testvéri kapcsolatnak. De valami egészen csodálatosan szép világ ez. Éppen most betegen tapasztalom meg. Ez a kapcsolatrendszer hordoz most a betegségemben.

Ferenc pápa az *Amoris Laetitia*-ban írja, hogy közös a felelősségünk abban, hogy a házasságra készülők nem megfelelően támogattuk a házasságra való felkészülésben. Említi, hogy a felkészítő találkozások célja egyben a kerügma örömeinek hirdetése is kell legyen, nemcsak életvezetési tanácsok. Ferenc pápa tisztán látja a helyzetet.

Sajnos, félek tőle, hogy nagyon sok olyan népszerű, házasságra való fölkesztési kurzus működik akár a hazánkban, akár a határokon túl is, amelyek csak életvezetési tanácsokat osztanak. Életvezetési tanácsokat mindenki tud adni! Ugye: nem szabad elválni, hogy a kis ujjadat meg kell fogni, ha sikerül a nagy ujjadat is. Ezek fontos dolgok, de nem erre van szükség. Sokkal nagyobb összefüggésben működik a házasság. A pápának az *Amoris laetitia*-ból idézett gondolata is ezt mondja, vagyis a kerügma átadására hív.

A kerügma négy tényezőből áll: tanítás, tanúságtétel, liturgia és közösségépítés. Ezen a négy ponton kell találkozni a házasságra való fölkesztésnek. Nem elég pragmatikus tanácsokat adni, hanem szükség van egy nagyon mély tanításra. Benedek pápa szokta mondani, hogy szükségünk van a házasság és a szeretet igazságának a hirdetésére. A szeretet és a házasság nem katolikus fogalom, hanem antropológiai valóság. Nem szabad eltérni ettől.

Az antropológia nagyon mély emberközpontú, emberre épülő valóság. Ugyanakkor a házasság és a szeretet túl lép az antropológiai dimenziókon és belegyökerezik Istenbe. Tehát tulajdonképpen a házasság a szentháromságos Isten valóságába gyökerezik. Istenképmásításunk nem az értelemben és

a szabad akaratban nyilvánul meg elsődlegesen, hanem a kapcsolatban. Az, hogy én mennyire élem meg az istenképmásíthatóságot, az a kapcsolatmról szól. És ha erről megfelfedezünk, erről az antropológiai és teológiai dimenzióról, akkor mondhatunk tücskötbogarat, de nincs többé mélysége annak, amiről beszélünk. És nincs mélysége a házasságunknak. Ezt igazából röviden nem lehet kifejtetni, de nagyon-nagyon mély valóság ez.

A szeretet és a házasság igazságát kell hirdetni, ami az Isten igazságában gyökerezik. A másik a valóságos közösségek létrehozása, aminek éppen a hasznélvezője vagyok. Tehát, amikor nemcsak sajnálkozunk, hanem törődünk egymással. Ez sok házasság csoportban nagyon szépen megvalósul. De nem biztos, hogy működik övezegység vagy házassági válság szintjén. Ez nagyon nagy felelősségünk és feladatunk. Nagyon oda kellene figyelni a megözvegyült emberekre, és azokra, akik – Benedek pápa szavaival élve – nem képesek tükrözni Isten teljes szeretetét a saját kapcsolatukban, amit Jézus Krisztus állít elénk. Ők továbbra is – Ferenc pápának ez a vesszőparipája – megkeresztelt emberek maradnak. Nagyon fontos lenne odafigyelni. A közösség nem egy ilyen „szeressük egymást”-féle hangulat, hanem szolidaritás és csak a szolidaritásban nyilvánul meg, hogy valódi- vagy látszatközösség vagyunk, amelyet esetleg ideig-óráig összetart valami hangulatiság vagy egy kirándulás a hétköznapiakban.

A közösség, a liturgia, az egyház, a hétköznapiaknak az istentisztelete, és a vasárnapoknak az istentisztelete, az eucharisztia – ezek azok amelyek megtartanak. A liturgiának bele kell épülnie a katolikus családba, amely egyben maga a tanúságtétel. Hála Istennek, nagyon sok szép házasság van, nem szabad nekünk örökké siratni a házasságot. Észre kell venni az egészséges házasságpaárokat és meg kell őket szólaltatni. A sok-sok tanúságtételből élhetnek a családjaik.

Plébániánk hírei
Templomunk miserendje:

Hétfő-péntek:	17 ó
Kedd, szerda péntek, szombat	9 ó
Szombat	18 ó
Vasárnap:	8.30; 10 ó;
	18 ó angol nyelvű szentmise

Folyamatos szentségimádást tartunk az altemplomban
10-és 17 óra között

PLÉBÁNIÁNK RENDSZERES PROGRAMJAI

Hétfő 18 ó	Felnőtt katekézis
Kedd 18 ó	Elváltak és egyedül maradtak találkozója (havonta első kedden a Szent Mihály templomban és a Szent Kinga teremben)
Kedd 10 ó	Senior csoportok találkozója (a hónap második- és harmadik keddjén)
Szerda 14 ó	Garantált házvezetés a templomban és a tornyokban
Péntek 15 ó	Engesztelő imaóra a hazáért
Gyóntatás	Vasárnap a 10 órai szentmise alatt, illetve személyes megbeszélés szerint
Lelkigondozás	Telefonon történő egyeztetés szerint /305912601/

Decembertől a jövő évi Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra kilenceddel, azaz kilenc, egymást követő triduummal készülünk, mely azt jelenti, hogy 2021. szeptemberéig bezárólag kilenc alkalommal, egymást követő három napon, meghívott főcelebránsok mutatják be a szentmiséket és tartanak elmélkedéseket az Eucharisziáról. A szentmiséken természetesen gyónási lehetőség is lesz. Első alkalommal 2020. december 11-13 között Schall Tamás atya lesz vendégünk.

Helyreigazítás

Előző, 42. lapszámunkban az Elváltak és Egyedül Maradtak Közösségének nyári zárándoklatáról szóló beszámolóban tévesen szerepelt az az információ, hogy a solymári Szelhegyen lévő Kálvária stációinak képei rongálás miatt hiányoznak. Helyesen: a rongálást megelőzendő, a képeket csak a nagyhéten, nagypéntektől húsvét hétfőig helyezik ki a stáció oszlopokra.

**PESTI
FŐTEMLOM**
Spirituális közösségi lap
VI. évf. 43. szám

A Belvárosi
Nagyboldogasszony
Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

dr. Balló Ilona
Csorba Gábor
dr. Kerényi Lajos

Lektorálta:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15.
tér 2.
belvarosiplebania@gmail.com

Megjelenik:
12 oldalon

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel/fax: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com
Irodaszolgálat: hétfő - szerda - péntek 9 -12; 15.30 - 17.30
Irodavezető: Rochlitz Kinga